

Cròniques del món

La secretària del Partit Socialista francès, Martine Aubry, visita el Saló Internacional de l'Agricultura, un dels esdeveniments importants durant la campanya per a les eleccions regionals, a París, el dia 3 de març.

L'esquerra francesa contraataca

PARÍS ■ Juli Martí

Les eleccions regionals que tindran lloc a França els diumenges 14 i 21 de març seran, sens dubte, una fita important per a la reconstrucció de l'esquerra. Si no vol repetir els errors del 2004, quan va guanyar a 20 de les 22 regions metropolitanes sense capitalitzar-ho posteriorment a les presidencials, haurà de reflexionar i no satisfer-se del triomf que tots els sondatges, ara per ara, li asseguren. Ara bé, si el 2004 el Partit Socialista (PS) era l'única formació d'esquerres amb un pes real, aquesta vegada els ecologistes o el nou partit que s'ha format a l'esquerra dels socialistes, el Front d'Esquerra, que compta amb bona part de l'electorat contestatari, els complicaran la voluntat hegemònica que tradicionalment han manifestat els socialistes. Al seu torn, la Unió per un Moviment Popular

(UMP) del president actual, que confiava prendre quatre regions o cinc a l'esquerra, podria acabar perdent les dues que encara li queden. Una és Alsàcia, on socialistes i ecologistes es barallen, dins l'esquerra, per ser la força més votada a la primera volta i, doncs, encapçalar una nova llista conjunta a la segona. La impopularitat del govern de Nicolas Sarkozy permetria al PS d'assolir ara un 30% i passar davant del partit presidencial. Tota una gesta, tenint en compte que a les passades europees el PS amb prou feines si va arribar al 17% dels vots i que a molts indrets va acabar darrere les llistes dels ecologistes de Cohn-Bendit. Aquests, que temps enrere havien esperat d'acabar essent líders de l'esquerra en algunes regions com ara la de París, ara es mostren satisfets amb uns sondatges que els donen entre el 12% i el 16%

dels vots, cosa que els convertiria finalment en un moviment polític ben consolidat dins l'escenari francès. A banda, la reorganització de l'esquerra també és afavorida per l'enfonsament dels partits trotskistes i del centrista François Bayrou que, a les presidencials passades, havia fet tremolar els socialistes. El sorgiment d'un front d'esquerres que —a la manera de L'Esquerra alemanya— aplega comunistes i socialistes dissidents, podria passar davant i tot del xenòfob Front Nacional en algunes regions, aprofitant que l'electorat d'extrema dreta s'ha quedat del tot desorientat durant la presidència de Sarkozy. Tot amb tot, amb uns pronòstics que oscil·len entre el 7% i l'11% dels vots, l'extrema dreta podria mantenir-se a la segona volta i, en el cas del partit de Le Pen, complicar encara més les possibilitats de la UMP.

PEQUÍN ■ Iris Mir

Rumb sino-americà. Segons el govern de la Xina, “els americans han de saber que les seves relacions són com un automòbil amb dos conductors. Això vol dir que, si els conductors no es comuniquen, el vehicle no farà sinó voltar”. Per tal de posar rumb als lligams entre Pequín i Washington, una delegació d'alt nivell de la Casa Blanca s'ha desplaçat a la capital xinesa. L'objectiu és de reconduir les relacions després d'una escalada de tensió motivada per la decisió del govern nord-americà de vendre armes a la província renegada de Taiwan, els atacs cibernètics a Google, la reunió del dalai-lama amb el president Barack Obama, a més dels intents per a persuadir el règim xinès que doni suport a les sancions econòmiques contra l'Iran per frenar el seu programa nuclear. Ambdós conductors volen unes relacions que avancin en línia recta, però tant la comuna ambició de lideratge com les estratègies divergents sobre com liderar el món dificulten els plans dels Estats Units de compartir amb la Xina el protagonisme del segle XXI. La confluència d'interessos dispars en la resolució de conflictes concrets és la principal causa que les relacions avancin sense rumb. És el cas de les sancions contra l'Iran, que els Estats Units impulsen mentre volen convèncer una Xina partidària de la diplomàcia com a mitjà perquè l'Iran desenvolupi un programa nuclear transparent. En aquest punt és quan el cotxe comença a fer voltes. Els interessos de Pequín cap a Teheran van més enllà dels recursos energètics; la seva aliança és un pilar de l'estratègia d'assentament de la Xina a la regió. La seva capacitat d'influència envers el règim iranià li serveix alhora com a eina de negociació amb occident i com a mostra del seu pes en l'ordre internacional. D'una altra banda, pel que fa al seu poder de vet a les sancions proposades pel Consell de Seguretat de les Nacions Unides, a la Xina tampoc no li interessa una cursa en solitari. La setmana passada, Rússia va anunciar que, si les negociacions amb l'Iran no avancen, considerarà l'aplicació de sancions. En aquest cas, la Xina

EFEE
L'iraní Ahmadinejad causa la disputa entre la Xina i els EUA.

podria trobar-se obligada a donar el seu suport per no quedar-se fora del joc. Segons l'equip d'experts Crisis Group, “tradicionalment, a la Xina no la preocupa la proliferació nuclear, però ara la preocupa com la no-proliferaió afecta les seves relacions amb els EUA”. En aquest context, l'analista expert en la Xina, Willem van Kemenade, assenyalava que des del punt de vista de la Xina, “l'Iran ha de convèncer el món” de la innocència del seu programa nuclear, “de manera que faciliti a la Xina el seu suport a Iran”.

BELGRAD ■ Pau Bori

Karadzic torna a judici. La represa del judici a Radovan Karadzic al Tribunal Penal Internacional per l'antiga Iugoslàvia (TPII) de l'Haia no va despertar gaire interès a Sèrbia. La majoria de serbis volen girar full i deixar enrere la tràgica dècada dels 90. Ara mateix, el suport ciutadà a Karadzic és força minoritari, tot i que una part important de la població encara considera que el TPII no ha estat parcial a l'hora d'imputar les responsabilitats per les guerres a l'antiga Iugoslàvia. Karadzic, exlíder dels serbis de Bòsnia, és acusat de genocidi, crims de guerra i crims contra la humanitat durant el conflicte armat a Bòsnia (1992-95). Karadzic va aprofitar la seva defensa la setmana passada a l'Haia no únicament per denegar la seva culpabilitat, sinó també per contraatacar amb una llarga llista d'acusacions. Primer, va culpar la comunitat musulmana de Bòsnia de voler imposar un estat islàmic als Balcans. Segons Karadzic, el setge de Sarajevo va ser “el resultat d'una

estratègia astuta” dels joves bosnians musulmans, l'objectiu dels quals era de provocar una intervenció militar al conflicte. “Ells van bombardejar la nostra gent i van matar el seu propi poble amb franc tiradors”, va afegir l'ex-dirigent serbi. En segon lloc, Karadzic va retreure a Alemanya i a “la ineptitud diplomàtica d'occident” la desintegració de Iugoslàvia, per haver-se precipitat a l'hora de reconèixer les independències de Bòsnia, Croàcia i Eslovènia. En aquest sentit, cal recordar que Karadzic atribueix a les potències occidentals i diversos països musulmans el proveïment d'armes al bàndol musulmà durant la guerra de Bòsnia. En tercer lloc, Karadzic també va denunciar “un muntatge de les potències occidentals”, que acusà d'haver dut cadàvers fins a un mercat de Sarajevo per mostrar-los davant les càmeres com si fossin víctimes d'una bomba sèrbia.

EL TEMPS
Karadzic compareix davant el Tribunal Penal Internacional.

D'una altra banda, l'acusat va insistir a dir que el TPII vulnera el seu pacte amb l'enviat dels Estats Units durant la guerra de Bòsnia, Richard Holdbrooke, que diu que li havia promès la immunitat si es retirava de la vida pública. Finalment, Karadzic va carregar contra el fiscal per haver arribat a un acord amb “els nostres enemics de guerra” i per haver intentat de “transformar el tribunal en una comissió disciplinària de l'OTAN”. Karadzic va ser un dels fugitius més cercats per la justícia internacional durant gairebé tretze anys, fins que el juliol del 2008 va ser detingut a Belgrad, on vivia sota una identitat falsa, la d'un practicant de medicina alternativa.

Països Catalans

Mas aposta pel corredor mediterrani, però evita de referir-se al pacte Bloc-Iniciativa

D'esquerra a dreta, Enric Nomdedéu, Ramon Tremosa, Artur Mas, Enric Morera i Josep Maria Pañella, a la sala modernista de l'estació del Nord de València, escenari de la conferència de premsa.

VALÈNCIA ■ Víctor Maceda

Divendres, 5 de març, va ser dia de festa grossa per al Bloc Nacionalista Valencià. Artur Mas, president de CiU, visità València, i en tres àmbits, si no quatre: econòmicament, reforçà l'aposta del seu partit per l'eix mediterrani; políticament, féu un dinar amb els representants del Bloc; i, en el terreny socio-cultural, es reuní amb tot d'associacions del País Valencià. Enmig de tot això, a migdia va assistir a la tradicional mascletada fallera de la plaça de l'Ajuntament.

Mas va anar acompanyat, durant tota la jornada, de l'eurodiputat Ramon Tremosa, i, òbviament, de la cúpula dels nacionalistes valencians, encapçalada pel secretari general, Enric Morera, el president, Josep Maria Pañella –també diputat a les Corts–, i per qui fou candidat de la coalició Galeusca – Europa dels Pobles –actual regidor del partit a Castelló de la Plana–, Enric Nomdedéu.

A la conferència de premsa conjunta, tan sols van adreçar-se als mitjans Mas i Tremosa, que van incidir en la necessitat de potenciar el corredor mediterrani. L'eurodiputat va fer públic que havia presentat, davant el Parlament Europeu, un estudi elaborat pel professor de la Universitat de València Josep Vicent Boira –també present a l'acte– en què es destaca que la regió portuària que conformen València, Tarragona i Barcelona ja és la quarta d'Europa, a ben poca distància de la tercera, que és el delta de Londres. “I això que no tenim tren”, va asseverar Tremosa, que qualifica aquesta àrea com la “porta de la Mediterrània a les mercaderies que arriben d'Àsia i, en un futur no gaire llunyà, d'Àfrica”. Com a membre suplent de la comissió de transports –“és com ser-ne titular, però”–, Tremosa mira de fer entrar l'eix mediterrani al catàleg d'inversions en infraestructures previstes per la UE fins el

2025, on ara com ara no figura el corredor en qüestió. Tremosa és optimista que a la tardor s'incloga, finalment, aquest espai d'enorme potencialitat econòmica, atès que Europa “vol penalitzar el trànsit de mercaderies en camió i fomentar-ne el ferrocarril”. En aquest sentit, a l'estat espanyol només transiten amb tren el 2% de les mercaderies, i cal adaptar les vies actuals, d'amplada ibèrica, a unes altres d'amplada internacional. Una demanda que Tremosa mateix va fer al ministre espanyol del ram, José Blanco, i que aquest va respondre amb un evasiu “és molt car”. El govern espanyol prioritza la travessia dels Pirineus, que connectarà l'Aragó amb França.

D'una altra banda, Mas va insistir en “les moltes semblances de les economies valenciana i catalana: exportadores, industrials, turístiques i que fan un esforç molt important en recerca i desenvolupament... Som germans bessons, hi hauríem d'anar de bracet i, en canvi, sembla que hi anem d'esquena. Cal anar estrenyent els lligams, doncs.” Com que els pressupostos de l'estat no s'albiren gaire quantiosos per als anys vinents, Mas preveu que caldrà fer pinya per atraure inversions a l'arc mediterrani –“d'Algesires fins a Catalunya”, va remarcar–, perquè aquest pol representa “més del 50% de l'exportació espanyola global”.

Mas no va voler referir-se al pacte del Bloc amb Iniciativa per als comicis del 2011 –“que en parli el Bloc, d'això; jo acostumo a no ficar-me en temes de política interna valenciana”, va dir–, però alhora atacà “les formacions catalanes que, en nom de no se sap ben bé què, fiquen el nas al País Valencià; CiU no actua d'aquesta manera”. El candidat de CiU a la Generalitat tampoc no va respondre una pregunta sobre el finançament d'Unió, mentre Enric Morera va fer de moderador, sense intervenir-hi.